

door

ALI STANDISH

In samenwerking met de Conan Doyle Estate Ltd.

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Vertaling: Johanna Rijnbergen
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1630 3

NUR 284

Tekst © Ali Standish, 2023

Oorspronkelijke titel: *The Improbable Tales of Baskerville Hall*

Oorspronkelijke uitgever: © 2023 HarperCollins Children's Books,
onderdeel van HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Onder licentie van Working Partners, Ltd. en de Conan Doyle Estate Ltd.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drukwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt
en verouderingsbestendig papier.*

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:

WWW.LEMNISCAAT.NL

*Voor Luka, Emma en Eva, Paige en Will,
Anna en Haley, Ava Katherine en
alle neefjes en nichtjes die nog komen.*

*‘Als je al het onmogelijke hebt uitgesloten,
moet wat overblijft – hoe onwaarschijnlijk ook –
de waarheid zijn.’*

– SHERLOCK HOLMES

Inhoud

Een studie in rood	15
Een nogal vreemde ontmoeting	20
Het allergrootste	24
Een uitnodiging	29
De knapste koppen van onze tijd	31
Arthur's Seat	37
Vliegen	41
Baskerville Hall	50
Grover en Pocket	57
In de ring	64
Een waardige tegenstander	70
Een kamer met uitzicht	78
Een vreemde dief	86
De eetzaal	90
Dr. Watson haalt een truc uit	95
Magie wordt begrijpelijk	105
Mazzel	114
De onopgeloste mysteries	118
van de <i>Baskerville Bazuin</i>	

De Klaver	126	De toverlantaarnvoorstelling	264
De Groene Ridder	133	Een anonieme tip	269
Domum Trifolium Incarnatum	139	De oude Grey	275
Twee brieven	145	Arthurs laatste kans	284
Valencia Fernandez	150	Ingehaald door de Klaver	290
Een logische sprong	156	Het donker in	294
Arthur neemt een duik	162	Het meisje in de machine	299
Een misverstand	171	De professor keert terug	306
Daguerreotypen en dynamiet	177	De zaken van Sherlock Holmes	313
De <i>Bazuin</i> stelt teleur	185	Nog maar het begin	317
Alles wordt duidelijk	190		
Irene maakt een keuze	201	Dankwoord	327
Het antwoord komt vanzelf	207	Foto's en tekeningen uit	329
In de klok	213	de wereld van Arthur Conan Doyle	
Een jong vindt zijn moeder	222	Over Arthur Conan Doyle	333
Kipper	226		
Kippers nippertjes	231		
Een zeer opmerkelijke klok	236		
De nachtelijke bezoeker	242		
Het portret van Lord Baker	246		
Een consult bij dr. Watson	252		
De bliksem slaat weer in	256		
Twijfels en tafelzilver	260		

Een studie in rood

ARTHUR WAS EEN JONGEN DIE HET BIJNA nooit mis had. Op school had hij de vervelende gewoonte om als eerste met een antwoord te komen en het dan nog goed te hebben ook. Zijn klasgenoten wisten dat hij er niets aan kon doen – het was gewoon hoe zijn hersens werkten.

Maar als je Arthur Conan Doyle had gevraagd of er iets in de lucht hing op die frisse septemberdag, of hij het avontuur en het gevaar voelde naderen, dan had hij je al snel weggezet als een waarzegger die hem een halve penny probeerde af te troggelen.

Het bleek dat zelfs Arthur zich af en toe kon vergissen.

‘Is dat alles?’ vroeg hij die bewuste middag. Hij keek bezorgd naar het stuk schapenvlees dat Fraser op zijn weegschaal had gelegd. Als je dat in zeven stukken moest snijden, bleef er nauwelijks één hap per persoon over.

‘Ik ben bang dat dit vandaag alles is wat je voor je geld kunt krijgen, Arthur,’ antwoordde meneer Fraser met een droevige glimlach.

Arthur zag de donkere kringen onder de ogen van de slager. Hij wierp een blik achter in de winkel, waar

de vloer was bestrooid met zaagsel en mevrouw Fraser meestal aan het werk was, maar hij zag haar niet. Mevrouw Frasers zicht werd steeds slechter – dat merkte Arthur aan de manier waarop ze haar ogen toekneep om hem te kunnen zien als hij haar begroette. Misschien was het wel zo erg geworden dat ze niet goed genoeg meer kon zien om te werken. Dat betekende dat ze naar de dokter moest en dat meneer Fraser iemand zou moeten inhuren om haar plaats in te nemen.

Met andere woorden, bedacht Arthur: meneer Fraser kon het zich niet langer veroorloven om hem iets meer te geven dan wat hij kon betalen.

‘Ja, meneer.’ Arthur dacht aan zijn manieren en voegde eraan toe: ‘Dank u wel.’

Terwijl hij met zijn pakje schapenvlees naar de deur liep, bekeek hij de klanten die in de rij stonden te wachten. Er was een man die het vast erg druk had, want hij had kennelijk niet gemerkt dat hij in paardenmest was gestapt. Er was een vrouw die een scheur in haar rok nogal slordig had opgelapt. En een jongen die, te oordelen naar de bobbel in zijn laars, een mes verborgen hield.

Het was beter om op dat soort dingen te letten dan naar het verrukkelijke kalfs- en varkensvlees te kijken dat achter de toonbank van meneer Fraser lag.

Dat is niet voor ons, zei Arthur tegen zichzelf. In ieder geval niet vandaag.

Het was een opluchting toen hij buitenkwam en de hellende geplaveide straten van Edinburgh in liep, waar het druk was met winkelende mensen, meisjes die bloemenboeketjes verkochten, krantenjongens en paarden.

De lucht rook naar de verse gembercake van bakker Barrowclough en werd gekoeld door een zuidwestelijk

briesje dat fluisterend de herfst aankondigde. De bladeren aan de paar bomen langs de weg ruisten aangenaam.

Arthur vond normaal gesproken niets fijner dan een septembermiddag. September luidde het begin van een nieuw schooljaar in. Nieuwe lessen. Nieuwe vakken.

Maar vandaag maakte de wind zijn hart alleen maar koud.

Zonder dat hij erbij nadacht, stak hij de straat over naar boekhandel W. Scott, waar hij toekeek hoe een boekverkoopster de etalage inrichtte. Hij kon de titels niet onderscheiden, maar de boeken zagen er net zo aantrekkelijk uit als het beste vlees bij de slager – misschien nog wel aantrekkelijker. Hij stelde zich voor welke plaatsen erin voorkwamen, ver weg van Schotland, en welke avonturen er te beleven vielen.

Hij zuchtte en zijn verlangen besloeg het raam.

Die zijn niet voor mij, dacht hij. Niet vandaag.

Als zijn ouders zich niet genoeg eten konden veroorloven om al hun magen te vullen, dan konden ze zich zeker geen boeken veroorloven om Arthurs geest te vullen.

Een scherp getik tegen de andere kant van het raam haalde Arthur uit zijn dromen. De grijze boekverkoopster keek hem nors aan en gebaarde dat hij door moest lopen.

Terwijl hij verder liep over de drukke stoep, nam Arthur een besluit.

Hij herinnerde zich dat meneer Crabtree, de strenge rector van de Newington Academy wiens adem naar zure melk rook, tegen hem had gezegd dat hij met zijn scherpe geest echt iets kon bereiken. Maar Arthur zou

het niet kunnen bewijzen, want hij had besloten om volgende week niet naar school terug te keren. Iemand in het gezin moest ervoor zorgen dat er geld in het laatje kwam, en nu zijn vader steeds minder werkte, zou Arthur dat moeten doen. Hij werd zenuwachtig bij het idee, maar hij was vastbesloten.

Misschien kon hij de volgende dag teruggaan naar de slagerij en meneer Fraser vragen of hij in de leer kon komen. Hij had niet veel zin om de hele dag vlees te snijden, maar het was beter dan schoorstenen vegen of – hij huiverde – grafkuilen graven.

Maar nu was hij thuis nodig. Zijn moeder wachtte op hem om aan het avondeten te beginnen.

Toen hij zich omdraaide, botste Arthur bijna tegen een vrouw op die een kinderwagen met een baby erin tegen de heuvel op duwde.

‘Neem me niet kwalijk, mevrouw,’ zei hij.

Maar de vrouw leek hem nauwelijks op te merken.

Vreemd, dacht Arthur.

Hij bekeek haar beter. Ze was een mooie vrouw, maar haar gezicht was vertrokken alsof ze pijn had en stak als een bleke maan af tegen het felpaarse boeket dat uit een tas aan haar arm stak en de rijke rode stof van haar jurk. De jurk viel op tussen de voorbijgangers, die vooral gekleed waren in grauwe en grijze tinten.

De vrouw bleef even staan.

Op dat moment telde Arthur drie dingen bij elkaar op.

Ten eerste was de jurk van de vrouw erg nieuw.

Ten tweede was de baby in de wagen erg klein, niet ouder dan twee maanden.

Ten derde ademde de vrouw *erg* oppervlakkig.

Opeens knipperde de vrouw met haar ogen en tuimelde naar voren.

Arthur liet het pakje schapenvlees vallen en stak zijn armen uit. Hij ving haar net voordat haar hoofd de stoep raakte.

Opgelucht liet hij haar zo goed en kwaad als het ging op de stoep zakken. Hij had de aanwijzingen goed geïnterpreteerd. Zodra ze weer wat was bijgekomen, kon deze vrouw veilig en wel met haar baby naar huis.

Haar baby!

Arthur keek achterom en zag hoe de kinderwagen het hellende trottoir af begon te rollen. Hij stak een hand uit, maar hij was te laat. De kinderwagen reed de steile heuvel af en kreeg steeds meer vaart.

Zijn hart sloeg over toen de kinderwagen tegen een ongelijke kei stootte en scherp naar de weg afboog... waar een koets met vier enorme paarden ervoor er recht op af denderde.

Een nogal vreemde ontmoeting

DE KINDERWAGEN KON IEDER MOMENT DOOR de paarden worden verpletterd en Arthur was te ver weg om het te voorkomen! Hij keek rond en bukte snel om een keitje op te rapen.

‘Hé!’ schreeuwde hij zo hard mogelijk. Hij slingerde de steen weg en bad dat hij goed had gemikt.

Het keitje raakte een man die voor de kinderwagen liep recht op zijn achterhoofd, precies zoals Arthur had gehoopt. De man draaide zich om, op zoek naar de dader, maar zag in plaats daarvan de kinderwagen naar de weg slingeren. Hij sprong naar voren en greep net op tijd het handvat beet. Een seconde later ratelde de koets voorbij.

Arthur zakte door zijn benen van opluchting. Een aantal mensen bleef staan om te zien wat er aan de hand was. Ze rekten hun hals om een glimp op te vangen van de man met de kinderwagen. Die liep terug de heuvel op, terwijl hij met één hand de kinderwagen duwde en in de andere hand een wandelstok hield. Arthur was verbaasd toen hij zag hoe oud de redder was – hij had zo’n lenige sprong gemaakt.

‘Heb jij die steen gegooid?’ vroeg hij Arthur met een duidelijk Engels accent.

Arthur kon alleen maar staren toen de oude man zijn wandelstok onder één arm klemde en zijn hoge hoed verschoof om over zijn achterhoofd te wrijven. Zijn leeftijd was niet het enige opvallende. Het getekende gezicht van de man was diep gebronsd, alsof hij onlangs in de tropen was geweest, en zijn sneeuw witte baard was perfect verzorgd. Hij had een lange, smalle neus en grijze ogen, en hij was gekleed in een strak kostuum en gilet van tweed. Zijn wandelstok, zag Arthur nu, was een glanzende, mahoniehouten stok met een zilveren ravenkop bovenop. Wat had een Engelse heer als hij in deze buurt te zoeken?

‘Het spijt me heel erg, meneer,’ zei Arthur. ‘Maar als ik had geroepen, begreep u misschien niet dat ik het tegen u had. Dan had u zich niet op tijd omgedraaid.’

De heer keek Arthur even aan en glimlachte daarna kort onder zijn baard. ‘Nou, ik neem aan dat er slechtere redenen zijn om een vreemdeling een hoofdwond te bezorgen.’

De bozige boekverkoopster was uit haar winkel gekomen om de moeder van de baby overeind te helpen. De vrouw haalde haar baby uit zijn nestje van dekens en hield het kind dicht tegen zich aan.

‘Ik heb begrepen dat ik jou moet bedanken voor het breken van mijn val,’ zei ze tegen Arthur. Toen draaide ze zich naar de heer. ‘En u voor het redden van mijn baby.’

De Engelsman schudde zijn hoofd. ‘Dat heeft u ook aan deze jongen te danken. Als hij niet zo snel had nagedacht, was er misschien wel iets ergs gebeurd. Iets verschrikkelijks.’

Daarna gebeurde er van alles tegelijk: de moeder stond erop dat Arthur de bloemen aannam die ze net op de markt had gekocht en vreemden kwamen op hem af om hem de hand te schudden. Arthur voelde zich be hoorlijk overweldigd en wilde eigenlijk alleen maar naar huis. Toen de moeder en de baby eindelijk weg waren en de menigte zich had verspreid, bleven alleen Arthur en de zonderlinge heer achter.

De man leunde tegen de etalageruit van de boekwinkel en tikte nadenkend met een niet aangestoken pijp tegen zijn lippen. Hij keek Arthur doordringend aan.

‘Je hebt die vrouw opgevangen toen ze viel, begrijp ik?’ vroeg hij. ‘Snelle reflexen, neem ik aan?’

‘Nee, meneer,’ antwoordde Arthur, die zich ongemakkelijk voelde door de onderzoekende blik van de vreemdeling. ‘Ik kon zien dat ze ging flauwvallen.’

‘O? Hoe dan?’

‘Nou, ik zag dat haar jurk nieuw was en dat ze nogal bleek was en moeite leek te hebben met ademen. Ze had net een baby gekregen, maar haar middel was wel erg slank. Dus ik bedacht dat ze tijdens het winkelen misschien ook een...’ – Arthur fluisterde het woord – ‘... *korset* had gekocht.’

Hij hoopte dat deze man het niet vreemd zou vinden dat hij van zulke dingen afwist, maar hij deelde zijn slaapkamer met vijf zussen en de jongste, baby Constance, was pas een paar maanden geleden geboren.

Arthur schraapte zijn keel. ‘Kennelijk heeft degene die haar heeft geholpen zich te kleden het korset te strak aangetrokken. En het is bekend dat zulke onderkleding de ademhaling beperkt en ervoor zorgt dat vrouwen...’

‘Flauwvallen,’ maakte de heer zijn zin af. ‘Juist.’

De klok van de nabijgelegen Newingtonkerk begon te slaan en Arthur schrok toen hij hoorde hoe laat het was.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ zei hij. Hij bukte om het pakje schapenvlees op te rapen dat hij eerder had laten vallen. ‘Ik moet naar huis.’

De man tilde even zijn hoed op om Arthur te groeten. ‘Je observatievermogen is je vandaag goed van pas gekomen,’ zei hij. ‘Misschien zelfs beter dan je beseft.’

Voordat Arthur iets op deze vreemde opmerking kon antwoorden, was de man in de menigte verdwenen. Maar niet voordat Arthur was opgevallen dat de man nu weer op zijn wandelstok steunde alsof hij niet zonder kon.